

hočejo pogoditi s Poljaki, drugi nikakor; tretji (in teh je največ) bi se pogodili, pa le za toliko, da si kupijo glasove za direktne volitve; nekoliko pa je taci, ki bi pri razporu med svojimi glasovali s federalisti. Pomagati si iz te zadrege, volili so pododsek 7 glav, ki naj bi bil sv. duh celemu odboru. Federalisti — menimo — bodo vedeli, kako postopati o „kupčiji“, pri kateri smo slišali sramotno ponudbo Poljakov: „do ut des“. Našim poslancem pa, ki morajo odbijati vsako enostransko pogodbo, morate v vsem le adresi deželne zbornice kranjskega nepremakljivo vodilo biti.

**Hrvaško.** Iz Zagreba. — Zadnji naš list je povedal, da hrvaški deželni zbor se je začel 15. t. m., in danes moramo povedati, da — ga ni več! V Avstriji naši — bodi si takraj ali unikraj Litave — ministri ne vedo nič drugega, kakor deželne zbornice razpuščati, ki ne plešejo tako, kakor jim to ali uno ministerstvo gode! Vsa modrost teh gospodov decemberske liberalne ère obstaja v razpuščanju deželnih zborov; „liberalizem“ imajo vsak hip v ustah, sila pa je orodje, s katero vladati hočejo. Če po volitvah ne dobé zastopa narodovega, ki bi danes tej, jutri uni vladi hlapec bil, hajd, domú poslanci! — Malo pred začetkom že trikrat odloženega zbora hrvaškega se je ogerska vlada pogajala z zastopniki národne večine hrvaškega zbora; al ker ti vkljub vsej spravedljivosti niso mogli in niso smeli rok podati za tako poravnavo, ki bi škodovala pravice trojedne kraljevine, razdrlo se je vse pogajanje. S tem pa je ogerskega ministerstva predsednik Lonyay že podpisal smrtni list deželnemu zboru, ki se je na videz začel 15. dne t. m. Krasen in poln lojalnega rodoljubja je bil začetni govor poštenega starčka škofa Kralja, ki je zboru kot starosta predsedoval, dokler si zbor ni izmed sebe volil bivšega kancelara Mazuranića. „Dolgo dolgo smo čakali — je rekel s trepečim glasom starček — dokler se nam je odprla ta sveta dvorana po previdnosti Božji in milostljivi volji Njeg. Veličanstva kralja našega. Zdaj vam je prilika dana na polji postavodajstva delati na blagor naroda in mile domovine naše. Vsegamogočni Bog naj blagoslovi delovanje Vaše“. Navdušeni živio-klici zbornice so bili odgovor na srčni ta govor. Al čuden je bil pogled po zbornici; skor vsi narodni poslanci bili so pričujoči, izmed „unionistov“ (to je Magjaronov) pa skor nobenega ni bilo; ban Bedeković ni se kazal hrvaškega bana v starodavnem svojem dostojanstvu, ki ga je pozdravljala nekdanja navdušenost naroda, on se je kazal le avstrijsko-ogerskega državnika, kateremu se je na obrazu bralo, da ni všeč ta družba. — 19. dne t. m. je bila volitev predsednika zborovega in dveh podpredsednikov; za unega je bil izvoljen Mazuranić, za ta Krešić in Gerčić. Predsednik poprime potem besedo, se zahvaljuje bivšemu predsedniku škofu Kralju za začasno lepo vodstvo, deželnemu zboru pa za skazano mu zaupanje, povdarja važnost sedanjega zbora, potrebo deželnih reform in revizije postav, ki se tičejo poravnave z Ogorsko, ter potem izreče, da se zbor prične. — Zdajci pa se vzdigne ban Bedeković v imenu Njegovega Veličanstva, stopi na predsednikovo mesto, se pokrije in čita (mož še dobro hrvaški čitati ne zna!) reskript, to je kraljevsko pismo od 11. dne t. m., s katerim se razpušča zbor zato, ker so narodni poslanci 20. septembra l. l. razposlali oklic do svojih volilcev, v katerem izrekujejo, da postava o poravnavi z Ogrji ni postavna, tedaj od tega zbora ni pričakovati uspešnega delovanja. — S kakimi občutki so poslanci čuli ta reskript, lahko sodi vsak; al mirno so v tem

hipu zapustili zbornico s živio-klici presvitlemu kralju, dobro vedé, da posvečena oseba cesarjeva ni odgovorna za nemilo to pismo, podpisano od hrvaškega ministra grofa Pejačevića in bana Bedekovića že 4 dni pred začetkom zborovim. — Razdraženost je velika po vsej deželi in je tem večja zato, ker so zastopniki naroda vse storili, da bi se pravična poravnava z Ogrji dosegla, o kateri pa nepošteni časniki iz Pešta in zanjimi vsi tisti Magjari in Magjaroni nič vedeti nočejo, ki bi Hrvate še vprihodnje radi tako tlačili kakor do zdaj. Tem ljudem nobena laž ni pregrda, da ne bi je trosili po svetu, da, na priliko, Mrazovića in vse ostale može, ki so bili v Beču, narodna večina proglašala za izdajalce itd. Na to nepošteno kohorto pada zdaj odgovornost za vse, kar se utegne goditi na Hrvaškem. Priprave za nove volitve so že razpisane. Ogromno bo delo — al gotovo je, da narodna stranka ne zgubi ne enega moža.

**Popravek.** V nekoliko iztisih današnjega lista je pri dopisu „veliki sejm ljubljanski“ pomota, ker je namesto 800 tiskano 8000.

## Žitna cena

v Ljubljani 20. januarja 1872.

Vagán (Metzen) v novem denarji: pšenice domače 6 fl. 40. — banaške 7 fl. 30. — turšice 4 fl. 60. — soršice 5 fl. 60. — rž 3 fl. 20. — ječmena 3 fl. 60. — prosa 3 fl. 40. — ajde 3 fl. 80. — ovs 2 fl. 20. — Krompir 2 fl. 20.

## Denarni zapisnik Matice slovenske.

Pri XXIII. odborovi skupščini so bili v Matico sprejeti naslednji udje.

a) med ustanovnike:

Gospod Orešek Janez, c. kr. gimn. profesor v Celji, plačal 50 gold.

„ Grča Blazij, kaplan v Rihenbergu za 1. leto 10 gld.

b) med letnike:

Za 1869. 1870. 1871. leto:

„ Gržel Anton, trg. knjigovodja v Trstu.

„ Račič Alojzij, učitelj v Šmartnem.

„ Žolgar Mihael, c. k. gimn. profesor v Kranji.

„ Maček Simon, farmacent v Kranji.

Za 1870. 1871. leto:

„ Krajnik o. Anastazij, frančiškan v Nazaretu.

„ Kogej Janez, učitelj na Brezovici.

„ Marn Franjo, gimn. profesor v Zagrebu.

Za 1871. leto:

„ Suhač Anton, kaplan v Ribnici na Štajarskem.

„ Knez Leopold v Vipavi.

„ Šapla Anton v Vipavi.

„ Skaza France, veliki posestnik v Šmarji.

„ Lenart Janez, kaplan v Šmarji.

„ Čuber Ernest, kaplan v Predosljah.

Gospica Stamcar Marija, učiteljeva hči v Velesovem.

Gospod Lednik Anton, kaplan v Cerkovcah.

„ Tavšel Jožef, župnik v Obirji.

„ Soršak Matija, podučitelj v Frajhamu.

„ Polšak France, župan v Šmarjah.

„ Kraljič Franjo, župnijski osbrbnik v Golcu.

„ Šesek Ivan v Ljubljani.

„ Budal Leop., sodn. adjunkt v Gorici.

„ Wieser Janez, kaplan v Žabnicah.

„ Bregant Jurij, učitelj v Žabnicah.